

ВЪ ЦАРСТВОТО НА ЗМИИТЪ

Между Калкута и Дарчилингъ се простира дълга ивица отъ джунгли и вѣковна гора, която въ английската карта е названа „страна на змиитъ.“ Наистина, тази гора се обитава отъ пепелянки, усойници и грамадни змии, измежду които и най-опаснитъ „кобра ди каррело“ и очиларкитъ, които просто пѣплятъ по земята. Безброй други змии образуватъ тѣхното общество. Не по-малко сж и скорпионитъ, чиито ухапвания следъ половинъ часъ докарватъ смъртъ. Купища пиявици пѣлзятъ навсѣкжде, впиватъ се въ краката на човѣка и, ако на време не се забележатъ, причиняватъ смъртъ.

Една научна експедиция, водена отъ английския изследовател д-ръ Тейлоръ, се добрала до тая страна на змиитъ. Ето какъ описва той своитъ преживѣлици.

„Полека и мжчително, по извити, мжчно проходими пѣтеки, пресѣчени отъ изпадали клони, локви, въ които хиляди животинки бѣгатъ и се криватъ отъ насъ, ние се промѣкваме презъ гжстия, преплетенъ шумакъ.

Въ гората цари безмилостна горещина, никжде следа отъ малко вѣтрецъ. Палящото слънце издига вонещата влага нагоре въ задушлива пара. Рояци отъ хиляди насѣкоми хвърчатъ изъ трептящия въздухъ. Малки пѣстри птички страховито прелитатъ отъ дърво на дърво.

Миязми като гной проникватъ въ дробоветъ на човѣка и промѣнятъ състава на кръвта му. Върѣдъ дълбокия покой ухото долавя и най-малкия шумъ: маймуната, която се чеше; пеперудата, която каца отъ

цвѣтъ на цвѣтъ; брѣмченето на прилежнитъ пчели. И най-малкото движение се хвърля въ окоето. Виждатъ се нѣща, които изглеждатъ като изсѣхнали клони. Внезапно, обаче, този предполагаемъ клонъ се размърдва, плѣзва се и изчезва. Чува се вѣчно тихо съскане, което повечето пжти прилича на звукъ отъ флейта. Змийско изобилие. Навсѣкжде змии, змии, змии — тъмносиви, бѣли, сребристи, голѣми, малки, съвсемъ малки, съ смѣшни придатъци на главата, които приличатъ ту на шапка, ту на рогъ или крила. Хора и животни имъ ставатъ плячка. Даже и силната, гѣвкава пантера. Пантерата, която съ удара на лапата си смаква малкитъ усойници и пепелянки, бива убивана отъ голѣмитъ змии. Страшна бора се разиграва тогава между тѣхъ. Ухапана отъ кобра, пантерата реве свирело, трѣшка се безпомощно, обръща се, копае околната земя съ остритъ си голѣми нокти, чупи въ голѣмъ кржгъ гжсталацитъ съ своята силна опашка, но напраздно — скована и притисната отъ кобрата, пантерата постепенно губи сили и най-после става безжизненъ трупъ. Следъ това победителката опасва цѣлия трупъ на жертвата си, сигурно въ знакъ на тържество.

Следъ много часове мжчителенъ ходъ презъ безкрайния гжсталакъ, съ неговитъ гигантски, понѣкога разклонени въ форма на гирлянди дървета, гордо издигнати въ небеснитъ висини, спрѣхме се на едно освѣтено мѣсто за малко почивка. Бързо разположихме палаткитъ и приготвихме месо съ оризъ, за да уталожимъ глада си. За да се защитимъ